

OP HET RANDJE

Katie McGarry

**OP HET
RANDJE**

YoungAdult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2013 Katie McGarry
Oorspronkelijke titel: *Dare You To*
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: Nanja Toebak
Omslagbeeld: Kayla Lui/EyeEm/Getty Images
Foto auteur: Glamour shots
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: GGP Media GmbH, Pößneck

ISBN 978 94 027 0490 7
NUR 285
Eerste druk 2015

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Het is juist de mooie vogel die gekooid wordt

oud chinees gezegde

Hoofdstuk 1

Ryan

Ik ben niet geïnteresseerd in de tweede plaats. Nooit geweest. Gaat ook nooit gebeuren. Dat is niet de stijl van iemand die in de hoofd-klasse wil meespelen. En vanwege deze persoonlijke filosofie baal ik op dit moment als een stekker. Mijn beste vriend staat op het punt om het telefoonnummer te scoren van de chick die bij Taco Bell achter de balie staat. Daarmee neemt hij een voorsprong.

Wat begon als een simpele weddenschap is uitgedraaid op een spel dat nu al de hele avond duurt. Eerst daagde Chris me uit om het meisje dat bij de bioscoop voor ons in de rij stond om haar nummer te vragen. Daarna, bij de honkbalkooien, liet ik hem een meisje om haar nummer vragen. Hoe vaker we scoorden, hoe belangrijker het spel werd. Jammer genoeg heeft Chris een grijns die alle meisjeshartten laat smelten, of het slachtoffer nu een vriendje heeft of niet.

Ik haat het om te verliezen.

De Taco Bell-chick bloost als Chris naar haar knipoogt. O, schei uit. Ik heb haar uitgekozen omdat ze ons achterlijke boeren noemde toen we iets bestelden. Chris laat zijn armen op de toonbank rusten en schuift wat dichterbij het meisje toe, terwijl ik aan tafel blijf zitten en moet aanzien hoe de tragedie zich verder ontvouwt. Dit is het moment dat ze zou moeten snappen wat er aan de hand is. En zo niet, kan ze dan niet ergens een greintje zelfrespect vandaan halen en tegen hem zeggen dat hij moet opdonderen? Elke spier in mijn nek verkrampt als de Taco Bell-chick begint te giechelen, iets op een stukje papier schrijft en het naar Chris toe schuift. Wel verdomme. De rest van onze groep brult van het lachen, en iemand klopt op mijn rug.

Maar eigenlijk gaat het vanavond niet over telefoonnummers of over meisjes. We willen zo veel mogelijk lol maken, op deze laatste vrijdagavond voor de school weer begint. Ik heb volop genoten, van de vrijheid, van de warme zomerlucht in mijn open jeep, van de rust op de landweggetjes voor je de snelweg bereikt, van de veelbelovende gloed van de lichtjes van de stad tijdens de een halfuur durende rit naar Louisville en, uiteindelijk, van de overheerlijke smaak van een vette taco rond middernacht.

Chris houdt het telefoonnummer omhoog, als een scheidsrechter die de handschoen van een bokskampioen omhoog tilt. 'Jij bent, Ryan.'

'Zeg het maar.' Geen sprake van dat ik me door Chris laat aftroeven nu ik al zo ver ben gekomen.

Chris zakt onderuit in zijn stoel en gooit het papiertje op de stapel telefoonnummers die we in de loop van de avond hebben verzameld. Hij trekt zijn pet, van het honkbalteam van Bullitt County High, naar voren over zijn bruine haar. 'Eens kijken. Over dit soort dingen moet je goed nadenken, je moet het meisje met zorg kiezen. Aantrekkelijk, zodat ze niet meteen aan je voeten ligt. Geen lelijk mormel, want die zijn blij met elk kruimeltje dat je ze toewerpt.'

Net als hij zak ik onderuit in mijn stoel. Ik strek mijn benen en leg mijn handen op mijn buik. 'Haast je niet. Ik heb alle tijd.'

Dat is niet waar. Na dit weekend verandert ons leven, dat van mij en dat van hem. Maandag begint ons vierde jaar en daarmee onze laatste herfstcompetitie in het honkbalteam van onze school. Ik heb nog maar een paar maanden om indruk te maken op de scouts van de professionele honkbalteams, anders gaat de droom waar ik al mijn hele leven aan werk in rook op.

Een duw tegen mijn voet brengt me terug naar het hier en nu.

'Kappen met dat serieuze gedoe,' fluistert Logan – de enige derdeklasser aan onze tafel en de beste catcher van de hele staat – met een knikje naar de rest van de groep. Hij kent mijn gezichtsuitdrukkingen

beter dan wie dan ook. Dat moet ook wel, want we spelen al van kleins af aan samen. Ik werp, hij vangt.

Om Logan een plezier te doen lach ik om een grap van Chris, al heb ik de clou gemist.

‘We gaan dadelijk dicht.’ De Taco Bell-chick veegt de tafel naast die van ons schoon en glimlacht naar Chris. In de rode gloed van de neonreclame van de drive-in is ze bijna knap.

‘Misschien bel ik haar wel,’ zegt Chris.

Ik trek een wenkbrauw op. Chris is dol op zijn vriendin. ‘Nee, dat doe je niet.’

‘Ik zou het doen, als ik Lacy niet had.’ Maar hij heeft Lacy wel en hij houdt van haar, dus we gaan er verder maar niet op in.

‘Ik heb nog een kans.’ Ik maak er een hele show van om rond te kijken in het paarse, in tex-mexstijl ingerichte restaurant. ‘Welk meisje kies je voor me uit?’

Getoeter uit de richting van de drive-in kondigt de komst van een auto vol lekkere wijven aan. Er davert rap uit de auto, en ik zweer je dat een van de meiden haar tieten laat zien. Een brunette op de achterbank zwaait naar me. ‘Daar moet je er een van kiezen.’

‘Tuurlijk,’ zegt Chris sarcastisch. ‘Waarom geef ik je niet gelijk die prijs?’

Twee van onze vrienden springen op en lopen naar buiten zodat Logan, Chris en ik alleen achterblijven. ‘Laatste kans om een hete stadsmeid te scoren voor we terugrijden naar Groveton, Logan.’

Logan zegt niets en vertrekt geen spier. Typisch Logan, niet van zijn stuk te brengen. Alleen voor dingen die met de dood te maken hebben loopt hij echt warm.

‘Daar is ze.’ Chris’ ogen beginnen te stralen als hij naar de deuropening staart. ‘Dat is het meisje dat ik voor je uitkies.’

Ik adem diep in. Chris klinkt veel te blij. Ze kan nooit makkelijk zijn. ‘Waar?’

‘Kwam net binnen, staat te wachten bij de balie.’

Ik waag een blik. Zwart haar. Gescheurde kleren. Typische skater. Shit, die meiden zijn lastig. Ik sla zo hard met mijn hand op tafel dat onze bladen verschuiven. Waarom? Waarom moet zo’n skatemeisje net vanavond naar de Taco Bell afdwalen?

Chris’ ruwe gegrinnik maakt me nog onrustiger. ‘Geef toe dat je verslagen bent, dan verlos ik je uit je lijden.’

‘Vergeet het maar.’ Ik kom overeind, want ik weiger me zonder gevecht gewonnen te geven. Alle meisjes zijn hetzelfde. Dat probeer ik mezelf in elk geval wijs te maken als ik naar de balie loop. Ze ziet er misschien net iets anders uit dan de meiden thuis, maar uiteindelijk willen ze allemaal maar één ding: iemand die laat merken dat hij echt in ze geïnteresseerd is. Je hoeft alleen maar het lef te hebben om op ze af te stappen, en gelukkig heb ik lef genoeg. ‘Hoi. Ik ben Ryan.’

Haar gezicht blijft verborgen achter haar lange zwarte haar, maar haar lichaam, slank en met lichte rondingen, trekt mijn aandacht. Anders dan de meiden thuis draagt ze geen afgeprijsde merkkleding. O nee, ze heeft haar eigen stijl. Haar zwarte hemdje laat meer huid bloot dan het bedekt, en haar skinny jeans zit strak op precies de goede plekken. Mijn blik blijft hangen bij de enige scheur, direct onder haar billen.

Als ze zich over de toonbank buigt, wordt de scheur breder. Ze draait haar hoofd om naar mij en de drive-in. ‘Komt er nog iemand mijn fucking bestelling opnemen?’

Als ik Chris’ hoor lachen aan onze tafel in de hoek ben ik direct weer bij de les. Ik neem mijn honkbalpet af, woel met mijn hand door mijn haar en zet de pet weer op. Waarom zij? Waarom vanavond? Maar dit is een weddenschap, en ik ga winnen. ‘De bediening is een beetje langzaam vanavond.’

Ze loert naar me alsof ik een beetje langzaam ben. ‘Heb je het tegen mij?’

Haar ijzige blik daagt me uit om weg te kijken en een zwakkere vent zou dat ook gedaan hebben. Maar ik ben niet zwak. Blijf staren, skate-meisje, ik ben niet bang voor je. Haar ogen zijn trouwens nogal bijzonder. Ze zijn blauw, diepblauw. Ik wist niet dat iemand met diepzwart haar zulke felle ogen kon hebben.

‘Ik vroeg je wat.’ Ze leunt met haar heup tegen de balie en slaat haar armen over elkaar. ‘Of ben je echt zo stom als je eruitziet?’

Inderdaad, tuig: grote bek, neusring en een snerende lach die dodelijk kan uitpakken. Ze is mijn type niet, maar dat is ook niet nodig. Het enige wat ik van haar wil is haar telefoonnummer. ‘Waarschijnlijk zou je sneller bediend worden als je een andere toon aansloeg.’

Nu verraden haar lippen en ogen iets van geamuseerdheid. Niet het soort vrolijkheid waardoor je gaat meelachen, meer het uitdagende soort. ‘Heb je last van mijn taalgebruik?’

Ja. ‘Nee.’ Meisjes gebruiken het woord ‘fuck’ niet. Dat zouden ze in elk geval niet moeten doen. Niet dat ik er zoveel bezwaar tegen heb, maar ik weet wanneer iemand me probeert te testen, en dit is zo’n moment.

‘Dus je hebt geen moeite met mijn taalgebruik, maar je zegt...’ Ze buigt zich weer over de balie en verheft haar stem. ‘...dat ik waarschijnlijk wel bediend zou worden als ik een beetje op mijn fucking woorden zou letten.’

Dat zou in elk geval geen kwaad kunnen. Tijd om van tactiek te veranderen. ‘Wat wil je?’

Met een ruk draait ze haar hoofd om, alsof ze mijn bestaan alweer vergeten was. ‘Wat?’

‘Eten. Wat wil je eten?’

‘Vis. Wat denk je dat ik wil? Dit is een tacotent.’

Chris lacht weer, en deze keer doet Logan mee. Als ik me hier niet snel uit red, zullen ze me de hele weg naar huis blijven uitlachen. Deze keer buig ik zelf over de balie, en ik zwaai naar het meisje dat de drive-

in bemant. Ik glimlach naar haar. Zij glimlacht terug. Goed opletten, skatemokkel, zo doe je dit soort dingen. ‘Heb je even?’

Het drive-inmeisje begint te stralen. Ze steekt een vinger op en gaat verder met het opnemen van de bestelling buiten. ‘Ik kom eraan, beloofd.’

Ik draai me om naar het skatemeisje, maar in plaats van het warme bedankje dat ik zou moeten krijgen schudt ze geïrriteerd haar hoofd. ‘Honkballers...’

Mijn glimlach dooft uit. Die van haar wordt breder. ‘Hoe weet je dat ik honkbal?’

Haar ogen dwalen af naar mijn borst, en ik onderdruk met moeite een grimas. Op mijn grijze T-shirt staat met grote zwarte letters: BULLITT COUNTY HIGH SCHOOL, HONKBALKAMPIOEN VAN DE STAAT.

‘Je bent dus inderdaad dom,’ zegt ze.

Ik heb er genoeg van, maar nog voor ik een stap in de richting van onze tafel heb gezet, sta ik alweer stil. Ik verlies nooit. ‘Hoe heet je?’

‘Wat moet ik doen om ervoor te zorgen dat je me met rust laat?’

En daar is hij: mijn kans. ‘Geef me je telefoonnummer.’

Haar rechtermondhoek komt omhoog. ‘Je loopt me te fokken.’

‘Ik ben bloedserieus. Geef me je naam en je telefoonnummer, dan loop ik nu weg.’

‘Heb je een hersenbeschadiging?’

‘Welkom bij Taco Bell. Mag ik je bestelling opnemen?’

We kijken allebei naar het meisje van de drive-in. Ze lacht hartelijk naar mij en kijkt dan een beetje angstig naar de skatebitch. Met neergeslagen ogen vraagt ze het opnieuw: ‘Wat wil je bestellen?’

Ik haal mijn portemonnee tevoorschijn en gooi tien dollar op de balie. ‘Taco’s.’

‘En een cola,’ zegt het skatemeisje. ‘Een grote. Omdat hij betaalt.’

‘Oooo-keee.’ Het meisje tikt de bestelling in op de kassa, pakt het geld en loopt terug naar haar raampje.

We staren elkaar aan. Ik zweer het je, deze meid knippert nooit met haar ogen.

‘Ik geloof dat een bedankje op zijn plaats is,’ zeg ik.

‘Ik heb niet gevraagd of je wilde betalen.’

‘Geef me je naam en je telefoonnummer, dan staan we quitte.’

Ze likt haar lippen. ‘Niets wat je kunt zeggen of doen zal me er ooit toe verleiden om jou mijn naam of telefoonnummer te geven.’

De bel voor de volgende ronde is gegaan. Het speelkwartier is voorbij. Doelbewust dring ik haar persoonlijke ruimte binnen. Ik kom nog iets dichterbij en leg mijn hand op de toonbank, pal naast haar lichaam. Het doet haar iets, dat merk ik. De vrolijkheid verdwijnt uit haar ogen, en ze slaat haar armen stevig om zich heen. Ze is klein, kleiner dan ik dacht. Ze heeft zoveel persoonlijkheid dat haar lengte me niet eens is opgevallen. ‘Wedden van wel?’

Ze steekt haar kin naar voren. ‘Echt niet.’

‘Acht taco’s en een grote cola,’ zegt het meisje achter de balie.

Het skatemeisje grist de bestelling mee en heeft zich al omgedraaid als tot me doordringt dat ik op het punt sta te verliezen. ‘Wacht!’

Ze stopt bij de deur. ‘Wat?’

Deze ‘wat’ klinkt niet half zo boos als de eerste. Misschien kom ik toch nog ergens. ‘Geef me je telefoonnummer. Ik wil je bellen.’ Maar niet heus, ik wil alleen maar winnen. Ze twijfelt, dat kan ik zien. Om te voorkomen dat ik haar afschrik, verberg ik mijn enthousiasme. Ik word nergens zo high van als van een overwinning.

‘Ik weet het goed gemaakt.’ Haar glimlach is even aantrekkelijk als vals. ‘Als je met me meeloopt naar mijn auto en de deur voor me openhoudt, dan geef ik je mijn nummer.’

Echt wel. Dus.

Ze stapt naar buiten, de klamme nachtlucht in, en huppelt over de stoep naar de achterste parkeerplaats. Ik had haar niet ingeschat als

een huppelmeisje, maar ze huppelt erop los. Ik volg haar, met de zoete smaak van de overwinning al in mijn mond.

Mijn triomf duurt niet lang. Halverwege een pas bevries ik. Nog voor ze over de gele strepen naar een roestige oude bak kan dartelen, stappen er al twee dreigende kerels uit. Ze zien er geen van tweeën erg vrolijk uit.

‘Kan ik iets voor je doen, man?’ vraagt de grootste. Over de hele lengte van zijn armen heeft hij tatoeages.

‘Nee.’ Ik steek mijn handen in mijn zakken en neem een ontspannen houding aan. Ik ben niet van plan om in een vechtpartij terecht te komen, zeker niet als ik in de minderheid ben.

De getatoeëerde gast wil recht naar me toe lopen, maar de andere jongen – die waarschijnlijk niet veel kan zien omdat zijn haar voor zijn ogen hangt – grijpt in. Hij gaat pal voor de tattoofreak staan om hem tegen te houden, maar aan zijn houding kan ik zien dat ook hij vecht voor de kick. ‘Is er een probleem, Beth?’

Beth. Moeilijk te geloven dat dit ruige meisje zo’n keurige naam heeft. Alsof ze mijn gedachten kan lezen begint ze boosaardig te grijnzen. ‘Niet meer,’ antwoordt ze terwijl ze op de passagiersstoel van de auto gaat zitten.

De jongens lopen terug naar de auto. Ze verliezen me geen seconde uit het oog, alsof ik stom genoeg zou zijn om ze van achteren te bespringen. Als de motor aanslaat, begint de wagen te trillen alsof hij met plakband bij elkaar wordt gehouden.

Ik blijf op de stoep staan, want ik heb totaal geen haast om naar binnen te gaan en mijn vrienden uit te leggen dat ik verloren heb. De auto rijdt langzaam voorbij, en Beth drukt haar handpalm tegen het raam. Met zwarte viltstift heeft ze de woorden die mijn nederlaag officieel maken op haar hand geschreven: ECHT NIET.

Hoofdstuk 2

Beth

Niets is fijner dan het gevoel dat je zweeft. Gewichtloosheid in warmte, de warmte van een dekbed dat net uit de droger komt. De warmte van een sterke hand tegen je wang, een hand die door je haar woelt. Als het leven toch eens altijd zo zou kunnen zijn...

Het liefst zou ik hier altijd blijven, in de kelder van het huis van mijn tante. Alleen maar muren, geen ramen. Buiten blijft buiten. De mensen van wie ik hou zijn binnen.

Noah. Zijn ogen verborgen achter zijn haar, zodat de wereld zijn ziel niet kan zien.

Isaiah. Een arm vol prachtige tatoeages die normale mensen angst-aanjagend vinden, maar die betoverend zijn voor vrije geesten.

Ik. De dichteres in mijn eigen hoofd. Als ik high ben, tenminste.

Ik ben naar dit huis gekomen omdat het hier veilig is. Zij zijn hier omdat de Kinderbescherming niet genoeg pleeggezinnen had. We zijn gebleven omdat we losse stukjes zijn van verschillende puzzels, en we er genoeg van hadden om nooit te passen.

Een jaar geleden hebben Isaiah en Noah bij de kringloopwinkel een bank, een tweepersoonsmatras en een tv gekocht. Troep die andere mensen hadden weggegooid. Door die spullen de trap af te slepen hebben ze een thuis voor ons gemaakt, in de ingewanden van de aarde. Ze hebben me een familie gegeven.

‘Ik droeg linten,’ zeg ik. Mijn eigen stem klinkt me bizar in de oren. Galmend. Ver weg. Ik begin weer te praten, zodat ik nog een keer kan horen hoe raar ik klink. ‘Een heleboel.’

‘Ik vind het geweldig als ze dit doet,’ zegt Isaiah tegen Noah. We han-

gen met z'n drieën op het bed. Noah, die de laatste slok neemt van zijn zoveelste biertje, zit aan het voeteinde met zijn rug tegen de muur. Isaiah en ik raken elkaar aan. Dat doen we alleen als we high, dronken of allebei zijn. Dan kan het, want dan telt het niet. Niets telt als je gewichtloos bent.

Isaiah laat zijn hand zachtjes door mijn haar glijden, en ik krijg zin om mijn ogen te sluiten en voor altijd te slapen. Geluk. Dit is geluk.

'Welke kleuren?' De gebruikelijke ruwheid is verdwenen uit zijn stem. Die klinkt nu laag en verleidelijk.

'Roze.'

'En?'

'Jurken. Ik was dol op jurken.'

Het voelt alsof ik mijn hoofd in diep zand moet omdraaien om hem aan te kijken. Mijn wang rust op zijn buik en ik glimlach als ik de warmte van zijn huid door zijn T-shirt heen tegen mijn wang voel. Of misschien lach ik omdat dit Isaiah is, de enige die me kan laten glimlachen.

Ik hou van zijn donkere, kort afgeschoren haar. Ik hou van zijn vriendelijke grijze ogen. Ik hou van de ringetjes in allebei zijn oren. Ik hou ervan dat hij zo... lekker is. Hij is lekker als hij high is. Ik giechel. Nuchter is hij ook lekker, maar dan op een tragische manier. Ik zou dit moeten opschrijven.

'Wil je een jurk, Beth?' vraagt Isaiah. Hij plaagt me nooit als ik herinneringen aan vroeger ophaal. Eigenlijk is dat een van de zeldzame gelegenheden waarbij hij eindeloos vragen blijft stellen.

'Zou je er een voor me kopen?' Ik weet niet waarom, maar mijn hart wordt lichter bij de gedachte. Het piepkleine stukje van mijn heren dat nog helder is, herinnert me eraan dat ik nooit jurken draag en dat ik kots op linten. De rest van mijn geest, verdwaald in een mist van wiet, heeft plezier in dit spelletje. In het vooruitzicht van een leven met jurken en linten en iemand die bereid is om mijn wildste dromen te laten uitkomen.

'Ja,' antwoordt hij zonder aarzelen.

De spieren rondom mijn mond worden zwaar en mijn lichaam, mijn hart niet uitgezonderd, volgt. Nee. Ik ben nog niet klaar om alweer te dalen. Ik sluit mijn ogen en hou het gevoel op afstand.

‘Ze is knetterstoned.’ Noah niet, en ergens zit dat me dwars. Na zijn eindexamen is hij gestopt met blowen en zorgeloos zijn, en daarin sleept hij Isaiah mee. ‘We hebben te lang gewacht.’

‘Nee, het is perfect zo.’ Isaiah gaat verliggen en legt mijn hoofd op iets zachts. Hij heeft een kussen voor me gepakt. Isaiah zorgt altijd voor me.

‘Beth?’ Zijn warme adem glijdt langs mijn oor.

‘Ja?’ fluister ik versuft.

‘Kom bij ons wonen.’

De afgelopen lente heeft Noah zijn middelbareschooldiploma gehaald, en daarmee het systeem van pleeggezinnen achter zich gelaten. Hij moet verhuizen. Isaiah gaat met hem mee, ook al hoort hij officieel in een pleeggezin te blijven tot hij zijn diploma heeft en achttien is. Mijn tante maakt het niet uit waar Isaiah woont, zolang zij de cheques van de overheid maar blijft ontvangen.

Ik probeer nee te zeggen door met mijn hoofd te schudden, maar dat gaat niet zo makkelijk in al dat zand.

‘We hebben het erover gehad. Jij krijgt de ene slaapkamer, en wij delen de andere.’

Ze drammen hier al weken over door, ze blijven maar proberen om me over te halen samen met hen te vertrekken. Maar... haha! Zelfs stoned kan ik hun plannen nog saboteren. Ik knipper net zo lang tot mijn ogen weer open willen blijven. ‘Dat wordt niks. Jullie hebben privacy nodig voor seks.’

Noah grinnikt. ‘We hebben een bank.’

‘Ik zit nog op school.’

‘Isaiah ook. Misschien is het je ontgaan, maar jullie beginnen allebei aan je laatste jaar.’

Slimmerik. Ik kijk Noah boos aan. Hij neemt rustig nog een slokje bier.

Isaiah vervolgt: ‘Hoe wil je op school zien te komen als wij er niet zijn? Met de bus soms?’

Bekijk het even. ‘Jij sleept je treurige karkas voor dag en dauw uit bed om me op te halen.’

‘Je weet dat ik het nog zou doen ook,’ mompelt hij, en iets van het gelukzalige gevoel komt terug.

‘Waarom wil je niet bij ons wonen?’ vraagt Noah.

Die directe vraag ontnecht me. Daarom, schreeuw ik hem in stilte toe. Ik draai me op mijn zij en rol me op tot een bal. Seconden later word ik bedolven onder iets zwaars. Een deken wordt ingestopt onder mijn kin.

‘Nu zit ze pas stuk,’ zegt Isaiah.

Mijn kont trilt. Ik rek me uit voor ik mijn telefoon uit mijn achterzak haal.

Heel even vraag ik me af of dat lekkere ding uit de Taco Bell er misschien toch nog in geslaagd is om mijn nummer te scoren. Ik heb van hem gedroomd, van de Taco Bell-jongen. Hij stond dicht bij me, arrogant en sexy, met die bos zandkleurige haar en die lichtbruine ogen. Deze keer probeerde hij niet om me mijn nummer te ontfutselen. Hij glimlachte naar me alsof ik echt belangrijk voor hem was.

Zoals ik al zei, het was maar een droom.

De beelden vervagen als ik zie hoe laat het is en wie er belt. Drie uur ’s nachts, The Last Stop Bar. Fuck. Was ik maar nooit nuchter geworden. Ik neem op. ‘Wacht even.’

Isaiah ligt naast me te slapen. Voorzichtig verschuif ik zijn arm, die nonchalant over mijn buik ligt, en ik wurm me eronderuit. Noah ligt uitgeteld op de bank. Zijn vriendin, Echo, is dicht tegen hem aangekropen. Shit, sinds wanneer is die weer terug in de stad?

Zachtjes loop ik de trap op. Als ik in de keuken ben, doe ik de kelderdeur achter me dicht. ‘Ja?’

‘Je moeder is weer eens lastig,’ zegt een chagrijnige mannenstem. Helaas ken ik die stem: Denny. De barkeeper/eigenaar van The Last Stop.

‘Je laat haar niet meer zuipen, hè?’

‘Ik kan niet voorkomen dat kerels haar iets te drinken geven. Luister, meid, je betaalt me om je te bellen, voor ik de politie erbij haal of haar op straat gooi. Je hebt een kwartier om haar naar buiten te slepen.’

Hij hangt op. Denny moet nodig iets doen aan zijn sociale vaardigheden.

Ik loop naar het winkelcentrum, dat beschikt over alle winkels die een wijk vol blank uitschot maar nodig kan hebben: een wasserette, zo’n winkel waar alles een dollar kost, een slijterij, een voedselbank, een supermarkt vol oud brood en vlees dat over de datum is, een tabakszaak, een pandjeshuis en een bar voor motortuig. O ja, en een verlopen advocatenkantoor waar je terecht kunt als je bent opgepakt voor winkeldiefstal of als je een van bovengenoemde zaken hebt overvallen.

De winkels zijn al uren dicht en hebben de tralies voor de ramen laten zakken. Groepjes mannen en vrouwen staan bij de motoren waarmee de parkeerplaats vol staat. De muffe stank van oude sigarettenrook en de zoete geur van kruidensigaretten en wiet vermengen zich in de warme zomerlucht.

Denny en ik weten allebei dat hij de politie niet zal bellen, maar ik durf het risico niet te nemen. Mam is al twee keer gearresteerd en ze zit nog in haar proeftijd. En ook al belt hij de politie niet, hij schopt haar wel naar buiten. Het bulderende geschater van een paar kerels herinnert me er weer aan waarom dat geen goed idee is. Het geluid is niet vrolijk of levenslustig, of zelfs maar een klein beetje normaal. Er

klinkt iets vals en agressiefs in door, iets wat ernaar hunkert om anderen pijn te doen.

Mijn moeder bloeit op bij zieke kerels. Ik snap er niks van. Dat hoeft ook niet, ik ruim alleen maar de rotzooi op.

De doffe peertjes boven de pooltafels, de rode tl-balken boven de bar en de twee televisies aan de muur zijn de enige verlichting in de kroeg. Het bord op de deur maakt twee dingen duidelijk: je mag niet naar binnen als je onder de eenentwintig bent, en ook niet als je clubkleuren draagt. Zelfs in het halfdonker kan ik zien dat geen van beide regels wordt nageleefd. De meeste mannen dragen leren jacks waarop het logo van hun motorclub duidelijk zichtbaar is, en de helft van de meisjes die zich aan die kerels vastklampen is minderjarig.

Ik wurm me tussen twee vage figuren door naar de plek waar Denny drankjes staat in te schenken aan de bar. ‘Waar is ze?’

Denny, in zijn kenmerkende rode flanellen blouse, is met zijn rug naar me toe met de wodka bezig. Hij praat nooit tijdens het inschenken, in elk geval niet tegen mij.

Ik dwing mezelf om doodstil te blijven staan als iemand in mijn bil knijpt. Een naar zweet stinkende engerd buigt zich naar me toe. ‘Iets drinken?’

‘Optiefen, lul.’

Lachend knijpt hij me nog een keer. Ik concentreer me op de regenboog van likeurflessen achter de bar, en probeer ondertussen net te doen of ik ergens anders ben. Of ik iemand anders ben. ‘Haal die hand van mijn kont of ik hak je ballen eraf.’

Denny blokkeert mijn uitzicht op de flessen en schuift de man, die een seconde verwijderd is van het verliezen van zijn mannelijkheid, een biertje toe. ‘Te jong. Strafbaar.’

De lul loopt weg bij de bar en Denny knikt naar een plek achter in de zaak. ‘Waar ze altijd zit.’

‘Bedankt.’

Ik word getrakteerd op starende blikken en gegrinnik als ik langslow. Het zijn vooral de vaste klanten die lachen. Ze weten waarom ik hier ben, en in hun ogen zie ik veroordeling, vrolijkheid, medelijden. Vuile huichelaars.

Ik hou mijn kin omhoog en mijn schouders recht. Ik ben beter dan zij, wat ze ook fluisteren, hoeveel shit ik ook over me heen krijg. Laat ze kapot vallen, allemaal.

Bijna iedereen in de achterkamer van de kroeg bemoeit zich met het pokerspel dat daar bezig is. Verder is de ruimte zo goed als leeg. De deur naar de steeg staat wagenwijd open, en van hieraf kan ik mams appartementencomplex en haar voordeur zien. Handig.

Mam zit aan een rond tafeltje in de hoek. Naast haar staan twee whiskyflessen en een borrelglasje. Ze wrijft over haar wang en trekt haar hand direct weer weg.

Van binnen ontplof ik van woede. Hij heeft haar geslagen. Alweer. Haar wang is rood en vlekkerig, en de huid onder haar oog begint al op te zwellen. Dit is de reden dat ik niet kan intrekken bij Noah en Isaiah. De reden dat ik niet weg kan. Ik moet op loopafstand van mijn moeder blijven wonen.

‘Elisabeth.’ Ze houdt de s te lang aan en wenkt me dronken naar zich toe. Ze pakt een van de whiskyflessen en houdt hem min of meer in de buurt van het glas ondersteboven, maar er komt niets meer uit. Dat is maar goed ook, want ze zou het glas met zeker vijf centimeter gemist hebben.

Ik ga naar haar toe, pak de fles en zet hem op een andere tafel weer neer. ‘Hij is leeg.’

‘O.’ Ze knippert met haar holle blauwe ogen. ‘Wees eens lief en haal een nieuwe voor me.’

‘Ik ben zeventien.’

‘Dan mag je ook een glas.’

‘Zullen we gaan, mam?’

Met een trillende hand strijkt ze haar blonde haar in model. Ze kijkt om zich heen alsof ze zojuist wakker is geworden uit een droom. ‘Hij heeft me geslagen.’

‘Weet ik.’

‘Ik heb teruggeslagen.’

Ik twijfel er niet aan dat zij de eerste klap heeft uitgedeeld. ‘We moeten gaan.’

‘Ik neem het jou niet kwalijk.’

Met die verklaring raakt ze me zoals geen man ooit voor elkaar zou krijgen. Ik laat een diepe zucht ontsnappen en probeer iets te bedenken om de pijn van haar woorden te verzachten, maar het lukt niet. Ik pak de tweede fles, dankbaar dat er nog een treurig bodempje in zit, en nadat ik het glas heb gevuld sla ik het achterover. Ik giet het weer vol en schuif het naar haar toe. ‘Ja, dat doe je wel.’

Ze staart naar haar glaasje en laat haar gerimpelde vingers over de rand glijden. De nagels zijn tot op het leven afgebeten, de nagelriemen onverzorgd, de huid eromheen is droog en gebarsten. Ik vraag me af of mijn moeder ooit mooi is geweest.

Ze gooit haar hoofd achterover als ze het glas leegdrinkt. ‘Je hebt gelijk. Ik neem het je wel kwalijk. Je vader zou nooit bij me weggegaan zijn als jij er niet geweest was.’

‘Weet ik.’ Het branden van de whisky onderdrukt de pijn van de herinnering. ‘We gaan.’

‘Hij hield van me.’

‘Weet ik.’

‘Wat jij gedaan hebt... Daardoor moest hij wel weg.’

‘Weet ik.’

‘Je hebt mijn leven verwoest.’

‘Weet ik.’

Ze begint te huilen. Het zijn dronkenmanstranen, het soort huilbui waarbij alles naar buiten komt, tranen, snot, spuug, de afgrijselij-